

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.591 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart zich vluchteling op 3 oktober 2006.

Op 17 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 24 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 403 van 25 juni 2007 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en bij arrest nr. 586 van 5 juli 2007 wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker dient op 21 juni 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 juli 2007 dient verzoeker bijkomende stukken in.

Op 8 oktober 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 2 april 2008 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in. Op 16 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr.16.308 van 24 september 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 28 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene zich zo goed als mogelijk tracht te integreren in ons land, dat hij zijn best doet om Nederlands te leren, een getuigschrift van de cursus maatschappelijke integratie voorlegt, een inburgeringscursus volgde, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkene na een verblijf van ongeveer een jaar en tien maanden in een land de taal leert en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en zich zo goed als mogelijk tracht te integreren in ons land.

Betrokkene diende op 03.10.2006 een eerste asielaanvraag in. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.06.2007 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 01.10.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 08.10.2007. Betrokkene diende binnen vijftien dagen na deze kennisgeving het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en betrokkene verbleef van 08.10.2007 tot 02.04.2008 illegaal in België. Op 02.04.2008 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. De tweede asielprocedure is thans nog lopende.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven volstaat niet als grond voor regularisatie. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat aan betrokkene niet gevraagd wordt om terug te keren naar zijn land (zolang zijn asielprocedure nog lopende is).”

Op 10 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker zich dient te beroepen op artikel 9.2 Vw.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk..."

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)"

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat dit element wel degelijk van belang is bij de beoordeling van de prangend humanitaire situatie

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit dient opgemerkt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze bij de gegrondheid hiernaast ook geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een ongegrondheidsbeslissing "ten gronde" motiveert.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan aangezien uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent. Betreffende de schending van de materiële motiveringsplicht stelt verwerende partij dat integratie geen aanleiding is tot regularisatie en dat het feit dat verzoeker reeds enige tijd in het land verblijft en zijn stappen tot integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. In de repliekmemorie voegt verzoeker niets toe aan hetgeen werd uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door hem aangevoerde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking worden genomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan. De gemachtigde van de minister beschikt in dit verband over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In de aanvraag haalde verzoeker als elementen voor de gegrondheid van de aanvraag aan:

"Verzoeker wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen op basis van humanitaire redenen en redenen van onverwijderbaarheid.

Hij tracht zich zo goed als mogelijk te integreren in ons land want hij kan onmogelijk terugkeren. Hij tracht zich zo goed als mogelijk aan te passen aan onze Belgische maatschappij en manier van leven.

Betrokkene is werkbereid en heel gemotiveerd.

Hij beseft de noodzaak van het leren van de Nederlandse taal en doet dan ook enorm zijn best om Nederlands te leren.

Hij heeft in de tijd dat hij hier verbleef al een vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Hij heeft zich in België steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd.

Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker zich wel degelijk aanpast aan onze levenswijze, zich volledig tracht te integreren en heel veel moeite doet. Eindelijk heeft hij rust en stabiliteit gevonden. Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven.."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister ingaat op de omstandigheid dat het verblijf van verzoeker tot nu toe het resultaat is van zijn asielprocedures en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor hij van 8 oktober 2007 tot 2 april 2008 illegaal in België verbleef.

De gemachtigde van de minister overweegt dat het feit dat verzoeker zich tracht te integreren in ons land, zijn best doet om Nederlands te leren, een getuigschrift van een cursus maatschappelijke integratie voorlegt, een inburgeringscursus volgde, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, geen grond zijn voor een verblijfsregularisatie. De gemachtigde van de minister stelt dat het normaal is dat verzoeker na een verblijf van ongeveer een jaar en tien maanden in een land de taal leert en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en zich zo goed mogelijk tracht te integreren in ons land.

In de bestreden beslissing wordt dus overwogen waarom de gemachtigde van de minister de mening is toegedaan dat de eventuele integratie van verzoeker niet kan worden aanvaard om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen, namelijk omdat het normaal is dat verzoeker tijdens zijn verblijf naar aanleiding van zijn asielprocedures zijn tijd zo nuttig mogelijk tracht te besteden maar dat dit niet volstaat als grond voor verblijfsregularisatie. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de minister een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet in te gaan op alle in het verzoek om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen, laat hij na uiteen te zetten welke elementen niet zouden zijn beantwoord.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen hoe dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker zet vervolgens uiteen dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst gezien de ernstige toestand daar, gezien de sociale banden die hij in België heeft, gezien het feit dat hij niemand heeft om op terug te vallen en gezien de emotionele band die hij heeft met België.

In zijn aanvraag had verzoeker de onmogelijkheid van terugkeer aangehaald en in de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven volstaat niet als grond voor regularisatie. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat aan betrokkene niet gevraagd wordt om terug te keren naar zijn land (zolang zijn asielprocedure nog lopende is).”

Verzoeker toont in het middel niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding. Verzoeker beperkt zich in het middel tot een herhaling van het reeds in de aanvraag aangevoerde element dat hij meent niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst. Een eenvoudige herhaling van een element uit verzoekers aanvraag, waarop in de bestreden beslissing wordt geantwoord, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief niet deugdelijk is. Bovendien wordt opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van

verzoeker ontvankelijk werd verklaard, zodat hij deze aanvraag in België kon indienen, en dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten.

De schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 62 en 9 bis van de Vreemdelingenwet kunnen niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.